

Tsunami

Albert Pijuan

XXX Premi Ciutat de Tarragona de novel·la Pin i Soler

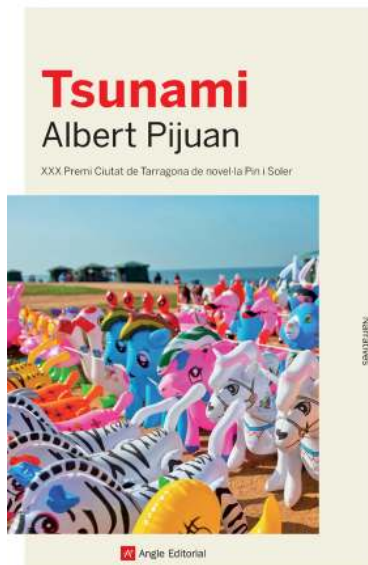

Narratives

Albert Pijuan

Nascut a Calafell l'any 1985, és llicenciat en Ciències Polítiques i en Filosofia. Ha publicat la novel·la *El franc tirador* (Angle 2014), l'inclassificable *Ramon Llull. Ara i aquí* (Angle 2016) i el llibre de relats *Seguiràs el ritme del fantasma jamaicà* (Angle 2017). Ha publicat i estrenat una quinzena de peces teatrals i dramaturgies, algunes de les quals han tingut trajectòria internacional, com *Escola de gossos*, *Nix tu*, *Simona o Mort d'un pare vietnamita*. Ha publicat relats en múltiples reculls i antologies. També ha estat traductor d'autors com Evelyn Waugh, Dalton Trumbo, H. G. Wells o Robert W. Chambers.

«Eren joves i ho tenien tot, eren joves i no creien en res perquè ho eren tot i no tenien res, eren joves i eren tres, i tots tres compartien llinatge, sang, destí i motlle, eren orfes i eren reis i aquest matí de Nadal, abans d'aclofar-se a la terrassa, els pares de tots tres els han fet anar amb l'estómac buit i els ulls lleganyosos al despatx principal de l'hotel, i al mig del despatx, acabada de desempaquetar, els dos camàlics bruns encara trencant fustes i fent pilotes amb el paper d'embalar, veuen una estàtua, i els tres pares diuen als tres hereus, Ja ha arribat, i tres a una banda i tres a l'altra encerclen l'elefant de marfil, de metre vint d'altura més mig metre de trompa erecta.»

Hi ha dies en què la vida és bella, bellíssima; n'hi ha d'altres, en canvi, que sembla un infern. Això ho descobreixen tres cosins, fills dels tres germans fundadors d'un grup turístic amb hotels arreu del món. Als divuit anys, gaudeixen com mai i com ningú durant la inauguració del nou hotel a Sri Lanka: festes, alcohol, submarinisme, paisatges exòtics, luxe asiàtic... Ebris de tota la inconsciència de la joventut i de les facilitats econòmiques al seu abast.

Però les coses canviaran dràsticament quan una alerta de tsunami s'escampa per tots els racons de l'oceà Índic. En qüestió de minuts, hauran

de deixar enrere l'illa i les bretolades que hi han perpetrat. Som al 2004 i aprendran que totes les accions tenen conseqüències —per a bé i per a mal— i que aquest, segurament, no serà el darrer tsunami de les seves vides.

Obra guanyadora del XXX Premi Ciutat de Tarragona de novel·la Pin i Soler.

TSUNAMI

Narratives
121

El jurat del XXX Premi Ciutat de Tarragona de novel·la Pin i Soler (2020), convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, el formaven Xavier Aliaga, Lluís-Anton Baulenas, Pere Guixà, Marina Porras, Vicenç Villatoro i Joan Chavarria com a secretari.

© 2020 Albert Pijuan

© Stephen Engler, per la imatge de portada

© 9 Grup Editorial, per l'edició
Angle Editorial
c. Mallorca, 314, 1r 2a B / 08037 Barcelona
T. 93 363 08 23
www.angleeditorial.com
angle@angleeditorial.com

Disseny de col·lecció: J. Mauricio Restrepo

Primera edició: setembre de 2020
ISBN: 978-84-18197-33-8
Producció de l'ePub: booqlab

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni la incorporació a un sistema informàtic, ni la transmissió en cap forma ni per cap mitjà, sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright.

TSUNAMI

Albert Pijuan

XXX Premi Ciutat de Tarragona de novel·la Pin i Soler

 Angle Editorial

The song that I sing is part of an echo.

ASSATA SHAKUR

2004

L'onada. L'onada, l'onada.

Eren joves i ho tenien tot, eren joves i no creien en res perquè ho eren tot i no tenien res, eren joves i eren tres, i tots tres compartien llinatge, sang, destí i motlle, eren orfes i eren reis i aquest matí de Nadal, abans d'aclofar-se a la terrassa, els pares de tots tres els han fet anar amb l'estómac buit i els ulls lleganyosos al despatx principal de l'hotel, i al mig del despatx, acabada de desempaquetar, els dos camàlics bruns encara trencant fustes i fent pilotes amb el paper d'embalar, veuen una estàtua, i els tres pares diuen als tres hereus, Ja ha arribat, i tres a una banda i tres a l'altra encerclen l'elefant de marfil, de metre vint d'altura més mig metre de trompa erecta, Els ulls són de safir blau, apunta un dels pares, i una tela d'or adornada de gemmes verdes i vermelles li cobreix el llom, Robins i maragdes, concreta un altre pare, les ungles també són pedres precioses i la cua, caiguda, acaba amb una pedra translúcida que, segons d'on es miri, canvia de color, i el pare que falta per parlar demana, Què us sembla?, i els tres nois que ho tenen tot però no creuen en res dubten de la resposta, perquè, en aquest moment, no saben què s'espera d'ells, es troben en una situació que no tenen apamada, en general, vagin on vagin, facin el que facin, saben com s'han de comportar, què han de dir, què han de fer, viuen amb un cercle al seu voltant i tot el que és a dins ho poden dominar, però ara s'han acabat de llevar després d'una altra nit de festa i només veuen un tros de pedra, bé, marfil, segons els han dit, i veuen joies i un elefant petrificat en un gest d'elefant qualsevol, i el que passa és que l'elefant es troba fora del cercle, fora del que haurien de controlar, què els sembla de què?, la posició de l'estàtua a la sala?, l'altura?, els colors?, què els sembla com a ornament?, què els sembla com a regal de benvinguda per part d'algun polític o empresari a aquesta terra?, els tres joves tenen divuit anys, tots tres són nascuts al mateix mes, a la mateixa setmana, gairebé al mateix dia, i tots tres són de vacances, en un estat que bascula entre l'exaltació i l'atordiment, però algun dels tres ha de respondre

primer al què us sembla, i el que pren la iniciativa es limita a fer, Està bé, i els pares, que són germans, es donen per satisfets amb la resposta, i el pare del que ha parlat vol fer un aclariment abans de despatxar els nens, Ens havien dit que no es podia comprar, però aquí el teniu, Si algú diu que alguna cosa no està bé és perquè no s'ho pot permetre, i un altre dels homes, tirant de filosofia de dominical, Perquè és esclau de les seves condicions materials, i el tercer pare els informa que és un elefant *únic*, La tradició local li atribueix certes propietats, servirà per protegir l'hotel, o alguna cosa així, i aquesta era la píndola de saviesa del dia, i després els pares han continuat parlant de llegendes i d'esperits amb posat regi però els nois no els han fet massa cas perquè han descobert que si toquen o fan la intenció de tocar l'elefant de marfil els dos camàlics pateixen, ells fan el gest de tocar-lo i els músculs de la cara dels dos negres es tensen com el cul d'un restret, i pensen que si ho repeteixen prou vegades aconseguiran matar-los d'un atac de cor, però els seus pares frustren el projecte d'homicidi i els despatxen, Ja heu sentit el que us hem dit, no?, Aquest elefant és, i els nois fan que sí, que ho han entès tot, Doncs au, a ventilar, però el que es fa difícil de mesurar, aquí, és l'impacte d'unes paraules determinades, sobretot quan l'efecte es produeix en diferit, de la mateixa manera que, des de la costa, no es pot saber que hi ha hagut un terratrèmol sota l'escorça marina fins que l'onatge no s'engeganteix i ja és massa tard per fugir de l'onada, a ningú li ve de gust haver de posar-se a respondre interrogants que, després d'hores de suor i cavil·lacions, no es pot dir amb tota certesa, L'has encertat o Això no té sentit, els tres nois, però, tenen els seus pares i ells sí que poden atorgar valor de victòria o fracàs al que sigui que diguin els nois, i els pares no remenen el cabell dels nois en senyal d'aprovació, afecte i benedicció perquè fa molt que eviten tocar-se, tanmateix, aquest brandar de cap que fan en acomiadar-los, aquesta ondulació de papada l'han d'entendre com un remenar-los el cabell en senyal d'aprovació, i ara ja tenen permís per anar a esmorzar, per entregar-se a la pràctica del desmai a la terrassa i l'aixecament de colze sota el sol, els camàlics s'emporten la runa generada pel desempaquetat tot fent una inclinació de cap prosternativa a l'elefant de marfil, i els tres cosins germans baixen les escales i prenen posicions a les

cadires reclinables de la terrassa de l'hotel, és l'hora més agradable del dia, abans de la calitja del migdia però després que la matinada hagi deixat d'escampar el seu gèlid alè de mort a l'illa, tots tres són els primogènits dels tres fundadors, germans, d'una cadena d'hotels que podria ser Barceló però que no l'és, podria ser Riu però tampoc, els fundadors, de vegades, es lamenten del pecat original que els ha privat d'aquella posició líder en els grups hotelers europeus, perquè podrien haver estat un d'aquests grups si haguessin partit amb el mateix avantatge, si haguessin nascut a les Balears, i saben que, anys a venir, si no juguen bé les seves cartes, acabaran sent xuclats com a aperitiu per un d'aquests gegants, i l'obertura d'aquest hotel a Sri Lanka forma part del que creuen que és jugar bé les seves cartes, és un moviment que, en el sector, s'ha jutjat agressiu, en alguna conversa informal fins i tot s'ha fet servir la paraula desesperació per definir la seva estratègia, però en certa manera els tres germans i la seva junta ho veuen com l'equivalent al moviment de Sol Melià a Bali als vuitanta, que aleshores s'havia vist com una operació suïcida i només cal mirar els seus balanços, ara, i aquesta percepció que la resta del sector té ara mateix d'ells complau els tres fundadors, perquè tots tres saben que sense una bold strategy, que els havien dit els assessors financers, la lògica oligopòlica del mercat els condemnava a la desaparició, bé, a l'absorció, a la integració, sigui com sigui implicaria la desaparició del seu llinatge, Serrahima, dels cartells dels seus hotels, o, Déu no ho vulgui, el nom Serrahima podria acabar degradat en el lloc del cognom d'una esposa qualsevol, Hotels Barceló-Serrahima o Hotels Riu-Serrahima, el recordatori més cruel de la derrota, ara bé, aquesta mena de tribulacions no apareixen en l'enraonar diari dels treus hereus, els tres primogènits, perquè ells només han de preocupar-se, en aquest moment, de com començar el dia, si amb cafès, cervesa o còctel, els tres nois, atlètics, els tres nois, amb bronzejat natural en ple desembre, guarnits d'una tofa de cabell castany fosc quasi betum retallat i decantat per les mans del mateix barber cap a la mateixa banda, els tres pastats, encara que no es podria dir qui imita a qui, i demanar-los l'opinió a ells no serviria de res, tots haurien dit que a mi, m'imiten a mi, en una barreja de solipsisme i dependència del

del costat difícil d'assimilar. Eren tres, eren joves i tot era seu, i el que hi feia aquell elefant al despatx no, però això, almenys, sí que ho tenien clar.

Beuen pinya colada i diuen que aquest paradís algun dia serà seu, podrien haver-ho dit com si volguessin aplacar la incertesa, com a auguri o com a promesa, però ho manifesten com una observació insubstancial, ningú es qüestiona que el sol surti cada dia, Aquest paradís serà nostre, diuen, tot i que fan com si ja fos seu, i de raons no els en falten, les úniques persones, els únics homes que ho podrien desmentir, els mateixos que ho podrien impedir, es troben reunits al despatx que es veu darrere del balcó principal i aquests tres homes són els primers interessats que els tres nois es prenguin aquest fet com a natural, tant com ho és caminar sobre dues cames, els nois diuen que serà seu però fan com si ja ho fos, o això és el que desprenen les seves instruccions, requeriments, ordres i suposicions, tot això serà nostre és una afirmació que no cal que es digui en veu alta perquè emana de cada gest seu, són les deu del matí i beuen una pinya colada a la terrassa que s'estén des de la piscina, que té forma de bafarada de pensament de còmic, fins la platja, minada de gandules i para-sols individuals de fulla de palmera, un traç verd, un traç daurat i després el mar, discuteixen els objectius del dia com qui planifica una batalla, és el dia de Nadal, el dinar, infranquejable, els obliga a agrupar les incursions en dues franges, al matí tenen programat anar a fer submarinisme però potser val més continuar emborratxant-se i arribar a to a l'hora de dinar i, després, la segona franja, això sí que ho tenen clar, emborratxar-se com cal, amb violència, nihilistament, així que, pensant-ho millor, més val moure's una estona durant el matí i anar mar endins i a veure què. La salutació de les tres mares des del balcó negre de l'edifici blanc, a la segona planta, els interromp, elles branden un braç a l'aire, bon diaaaa, i ells els tornen la salutació amb el discret gest d'alçar la copa, les mares saluden amb una mà a l'aire perquè amb l'altra agafen la mà d'un nen o sostenen un nadó, n'hi ha una, només, que saluda el seu únic fill amb totes dues mans, agiten els braços mentre els tres marits, en el despatx

del pis superior, encaixen de mans amb ambaixadors, delegats econòmics, polítics locals, proveïdors, empresaris del ram de la construcció, inversors i banquers i militars singalesos que han vingut a passar el dia de Nadal en la inauguració institucional de l'hotel, que funciona encara no fa ni mig any, els tres socis, tres marits, tres homes de negocis, tres pares, tres germans, posen l'accent en la mostra de confiança en l'esdevenidor del país que significa aquella inversió, l'obertura d'aquell hotel, ubicat al sud de l'illa en una mansió colonial portuguesa del segle XVI de la qual n'han conservat l'estructura i la façana, Perquè si alguna cosa volem fer abans que negocis és contribuir a la memòria de cada país on treballem, aquesta és la conversa que surt a la superfície mentre tots els convidats, un per un, després de l'encaixada de mans i l'encesa dels puros, admiren l'elefant de marfil d'ulls gemmats al voltant del qual, o això sembla, s'ha construït el despatx, en la conversa superficial també s'esmenta la confiança en la pacificació de l'illa en un futur ben proper i destaquen que la seva aposta perquè el conflicte armat acabi aviat és, ni més ni menys, l'obertura de l'hotel de dues-centes places, que es diu ràpid, Si hi ha un antídoto per a un país gangrenat per la guerra és el turisme, i aquest antídoto només té dos components actius, persistència i inversió, quan el món descobreixi la Perla d'Orient es necessitarà tanta mà d'obra en el sector hotelier que tots els milicians hauran d'abandonar les metralletes per aprendre a *carregar* una bona pinya colada, i el comentari recull rialles de tots els convidats, i els representants de l'administració local posen en valor el valor visionari dels empresaris i algú interromp el panegíric per clamar un hilarant, Catalonia-Catalonia, Barça-Barça amb la boca pastosa que els tres socis ignoren, i es prossegueix tot remarcant que la forma de fer perdre la por a l'inversor és amb iniciatives sense por com aquella, i els tres socis fan una llarga calada al puro i apunten que ells no tenen cap sensació de risc, que només s'han anticipat a un fet incontestable, només és qüestió de temps que l'illa exploti, turísticament parlant, matisen, i ells volen ser davant de tot per ser els primers en rebre l'esquitxada de beneficis, i ho diuen ometent les facilitats del govern singalès que han contribuït a minimitzar la sensació de risc i sense les quals, probablement, la seva intrepidesa entrepreneur hauria estat més modesta, però no cal perdre

temps en hipòtesis, Em fa més por treure a passejar el gos al meu barri del vell continent que dormir aquí amb les finestres obertes, afirmen els socis, i no ho diuen com un recurs retòric més, no és cap hipèrbole constatar que, per a un intrús amb aspiracions suïcides, seria més fàcil accedir al Ministeri de l'Interior de la capital que no a la recepció del seu hotel, i no és només per la guàrdia pròpia, o pel perímetre de seguretat amb agents armats que circumval·len els terrenys de l'hotel, sinó que hi ha una sola carretera per arribar-hi a través de la selva amb guardes apostats i, en cas que tot sortís malament, l'helicòpter que hi ha en el jardí nord de l'hotel els podria dur a l'aeroport de Colombo en menys d'una hora i, mentrestant, una mica més enllà de les encaixades de mans fraternals, no gaire lluny de les salutacions maternes des del balcó, els tres nois se'n foten dels guardes que els vigilen des del porxo de fusta de l'hotel, se suposa que són guardes adults però tenen l'alçada d'un nen d'onze anys, Si passés res els hauríem de protegir nosaltres a ells, i, d'aquests dies, el primer o el segon a l'illa, un dels tres cosins, passant pel costat d'un dels guardes, havia repenjat el colze damunt del cap d'un guarda com si filosofés en la barra d'un bar amb un client invisible, D'una bufetada en tombaries cinc de cop, reien, i un altre d'aquests dies, el segon o el tercer, van provar de posar sis guardes en formació de tres al darrere, dos al mig i un al davant, i volien que un setè es calcés patins i fer-lo servir de bola i jugar a bitlles humanes, i ho haurien fet si unes ordres en els seus walkies, molt oportunes, no haguessin fet entrar els guardes a l'hotel. Els nois aturen el cambrer més jove quan el veuen duent dues copes cap a l'altra banda de la piscina, és el cambrer que els passa la maria, el 22 al migdia totes tres famílies havien anat amb l'helicòpter a veure pedres, patrimoni, runa, el que sigui, els nois havien hagut de passar per l'aro, però a la segona sortida familiar ja havien conegut el cambrer de la maria i tot era generar excuses per no sortir de l'hotel o, millor, per quedar-s'hi sense supervisió paterna, tot just era el cinquè any que celebraven el Nadal en ambients tropicals, però era el primer que podien beure sense que els pares els possessin traves, podien estar bevent pinya colada a les deu del matí i la família els podia saludar des del balcó i allò era la postal nadalenca esperada, divuit anys, la maria, però, sí que se l'havien de fotre d'amagat,

divuit anys!, i la bronca que els va caure quan van muntar el Gran Sarau a l'hotel de Tunísia pel seu aniversari, i què esperaven?, que fessin jocs de taula tota la nit?, per sort no els van fer pagar tots els desperfectes, ara fan temps rememorant la festa dels divuit, d'aquí mitja hora han d'anar al moll per l'excursió marítima i quan comencen a sentir que la mandra els envaeix veuen dues noies morenes a qui el cambrer de la maria du dos còctels, dues morenes aclofades a les gandules de la piscina amb ulleres de sol i posat indiferent, apàtic, un posat que ells identifiquen com un senyal de disponibilitat vaginal, no saben en quin moment han arribat, no les han vist sortir de l'hotel i quan ells s'han escarxofat a les seves gandules no eren allà, però això és el de menys, s'acosten a les dues morenes per parlar-hi, la xerrameca inicial, com sempre, no té més propòsit que mantenir la xerrameca en marxa, han de mostrar-se més interessants que el silenci, elles en tenen vint-i-quatre, i ells diuen que quina casualitat, també vint-i-quatre, i la conversa avança fins que es veuen obligats a aclarir a les noies que No, no twins, cousins, i això, pel que sigui, les fa riure, a elles, i no acaben d'entendre què els fa tanta gràcia però tot i així les conviden a sumar-se a la sortida submarina, és cert que si els ho haguessin preguntat fa uns segons haurien dit que potser demà, però és més que evident que han d'anar mar endins perquè ara tenen un objectiu clar, emportar-s'hi les noies, Heu vist les profunditats de l'Índic?, so beautiful, like your eyes, i elles insisteixen en saber si són bessons trigèmics de veritat, i un dels tres nois ha de pujar a l'habitació a buscar els passaports perquè les noies no creuen que siguin cosins, i el que du els passaports els ensenya que els cognoms materns no coincideixen, See?, però les noies riuen encara més en veure les dates de naixement, perquè veuen que les han volgut enganyar amb l'edat però sobretot perquè dos van ser parits el mateix dia i el tercer, dos dies més tard, So cute, riuen elles, el que els expliquen és que l'atzar hi va tenir poc a veure en la concentració natalícia, tot formava part del pla dels tres pares, els tres socis hotelers, i a un no li havia sortit com havia planificat per culpa de la seva dona, que va voler seguir no se sap quines premisses dels parts naturals i el va treure dos dies després que els dels seus germans, i això devia ser la gota que va fer vessar el got perquè la que saludava des del balcó amb el nen

agafat de la mà era la segona dona del pare, la madrastra del noi, I a la mateixa hora?, pregunten elles als dos que sí que són del mateix dia, i un dels dos s'avança i diu que ell va néixer cinquanta-tres minuts abans, o que l'altre va néixer cinquanta-tres minuts més tard, el que compta és que ell és el gran dels tres, vaja, So cute, riuen, i després els nois volen jugar a endevinar el nom de les noies, i el joc es presenta complicat perquè no saben ni de quin país són, així que després d'alguns noms dits a la babalà reculen una casella i es posen a endevinar nacionalitats, Italian?, German?, French?, amb l'accent de les noies no en tenen ni per començar, veuen que parlen bé l'anglès i el podrien acceptar com a nadiu, així que British?, American?, Australian?, i elles, Cold, Cold, i ells riuen a cada intent com per donar a entendre que aquell era de broma i que el de debò serà el següent, Japanese?, Fred, fred, i mentrestant un cambrer de l'hotel, engominat, els ve a dir que el cotxe ja els espera per dur-los al moll, per cotxe es refereix al buggy, aquella mena d'andròmina dels golfistes que aquí serveix per fer els transfers d'un espai a un altre, de la piscina al moll, de la zona de spa a la terrassa principal, del hall al camp de golf o a la pista de tennis, i elles riuen, i ells diuen al dels recados que s'espera que ara hi aniran, Rússia!, i un dels tres hereus li diu al cambrer que al final seran cinc, a l'excursió, i que els portin una caixa d'ampolles de cava, el més car de tots i que estigui molt fred, Cava, what's that?, s'interessen les noies, i ells, Like a champagne, very expensive, very tasty, lots of bubbles, very cold, i les noies diuen que si hi ha aquest cava expensive, tasty, cold i tan carregat de bubbles que s'hi apunten, With champagne, we're in, i al cap de mig minut d'haver posat al dia el cambrer dels canvis en l'excursió, un altre buggy aparca al costat del buggy que hi ha esperant en la catifa de gespa que separa la piscina de la platja, amb una sensibilitat geomètrica, com en l'exposició d'una fira de buggies, i les noies diuen que comença per I, el seu país, i és el tret de sortida perquè arrenqui la cursa entre els nois, Islàndia Irlanda Índia Indonèsia Iran Islàndia, Iraq, ja l'has dit, Iraq?, però les noies han deixat de fer-los cas perquè tenen la mirada clavada al fons del paisatge, els nois es giren i veuen el naixement d'una columna de fum negre darrere de la muntanya que aïlla les terres de l'hotel del poblat més proper, Israel!, crida un dels nois després

del breu moment de silenci, i les noies esclaten d'alegria, Bingo!, i els desafien a endevinar-los el nom, Challenge!, els nois es miren de reüll i diuen en català que qui collons sap noms d'Israel, Aquests són jueus o algo, no?, comencen a desenterrar classes de religió, i tenen la santa llet que el cambrer d'abans els interrompi, ara, però, acompanyat d'un home amb americana i corbata blaves, el gerent singalès de l'hotel, l'empleat local amb el càrrec més elevat, que s'encarrega dels assumptes del dia a dia, de la part més desangelada de la gestió del negoci, de les necessitats humanes primàries, el dormir, el menjar, l'estar net, l'estar malalt i també de les deposicions en totes les seves formes i textures, per damunt seu només hi té el gerent valencià, en Checho, importat directament des de Benidorm, on havia deixat la família, que visitava cada mes i mig, i l'encarregat de la corbata i l'americana blau marí els transmet, greu, que no queda cava, i en aquest moment li sona el telèfon, el despenja, un telèfon de la mida d'una sola del quaranta-set, i fa esperar l'interlocutor perquè l'atenció cap als tres nois és prioritària, i els diu que no queda cava però que els pot oferir un vi, reserva de no sé quantos, i un dels nois, el que és cinquanta-tres minuts més gran, el talla, No hem demanat vi, hem demanat cava, i, amb tot això, com pot ser que un hotel com aquest s'hagi quedat sense cava?, i el singalès endiumenjat, amb el bigoti humit de suor, es corregeix, diu que no és que s'hagi acabat, sinó que tot el cava està reservat per al dinar de Nadal, que són vora setanta convidats i que es tracten d'instruccions directes dels senyors, però el noi insisteix que *ells* poden agafar el cava, és impossible que els seus pares s'hi neguin, Fes-t'ho com vulguis, però volem la caixa de cava fred per fa deu minuts, i el gerent fa mitja reverència i recula cap a dins de l'hotel i, gesticulant amb un braç, fa que el cambrer estaquirot el segueixi. Les noies, amb un mig somriure maliciós, els recorden que si no hi ha el xampany aquest no vindran a l'excursió, i per mantenir-les allà intenten explicar que no és xampany, que és cava, i elles es posen sofistes i acaben arribant a la conclusió que és una qüestió de regions, que el producte és el mateix però que un es fa a una banda i l'altre en una altra banda, i la morena dels cabells més llargs i els pits més punxeguts diu que com que no han endevinat com es diuen a partir d'ara a ella li hauran de dir Cava i a l'altra